

Що робить! Іду до вїйта,
Щоб громаду він зібрав,
А громаді мовлю: «Знайте,
Грунт по Процю я обняв
Для сирїт його. Повинність
Відбуватиму я сам,
А як доростуть ті діти,
Я все чисто їм віддам.
А що, може, не подоба
Жиду в себе їх держать,
То скажіть, кому їх маю
На виховання віддати.
Я їх буду стравувати,
Зодягати, давати, що слід,
Ви ж для догляду над ними
Чоловіка назначіть».
Вчувши ті слова, громада
Мов води набрала в рот,—
Та ненависть по хвилині
Знов заговорила. «От
Жид присікавсь! — закричали.—
І чого він хоче в нас?
Мало з нас нассався крові
За цілий тяженький час?
Проч з села, проклятий жиде!
З нами тут тобі не жить!
Не доводь нас до пещастя!
Волимо ми положить
Тих сирїт живих у яму,
Нїж щоб ти нам був сусід!»
Так кричали люди люті.
Втихомирив їх аж вїйт,
Кажучи, що панська воля,
Не змінить її хлопам.
«А що Хаїм мот — то правда!
Я те саме раджу вам».
Ледве-ледве мир уговкавсь
І опікунів обрав.
З тяжким серцем діточок я
Тим опікунам віддав.
Та не довго довелося
Годувати їх. В скорий час
Всі померли. Отоді вже
Оженивсь я другий раз.